proLékaře.cz | 11.9.2026

nosti, členem klubu Asclepios (nyní ENOTT) a Fellow Evropské kardiologické společnosti. Působil aktivně jako člen a funkcionář výboru Internistické společnosti a výboru Kardiologické společnosti a pracovních skupin, orgánů MZ a LF MU, člen atestačních komisí kardiologie a vnitřního lékařství, byl členem několika redakčních rad. Založil časopis Kardiologická revue, později rozšířený na Kardiologická revue – Interní medicína, byl jeho šéfredaktorem a čestným předsedou redakční rady .

Jeho nástupci – prof. Jiří Toman, prof. Jiří Vítovec i současná přednostka prof. Lenka Špinarová – jsou jeho žáci a následovníci, patří sem též přednosta Interní kardiologické kliniky FN Brno prof. Jindřich Špinar. Též prof. Miroslav Souček, přednosta II. interní kliniky, se řadí k jeho žákům obdobně jako emeritní děkan LF prof. Jiří Vorlíček, který se hrdě hlásí k panu profesorovi Štejfovi jako ke svému učiteli, a samozřejmě řada dalších lékařek a lékařů.

V osobě profesora Štejfy ztrácí česká lékařská a akademická obec vzácnou osobnost, skvělého vědce, učitele a mentora, ale hlavně úžasného člověka. Prof. Štejfa se nesmazatelně zapsal do života obou interních klinik LF MU a FN u sv. Anny, které ponesou dále jeho odkaz, a my všichni, kteří jsme zde zůstali, budeme dále pokračovat v jeho díle.

Milý pane profesore, zůstáváš zde s námi, člověk může fyzicky odejít z tohoto světa, ale jeho myšlenky, odvedená práce a životní moudrost budou stále v našich myslích.

Čest Tvé památce.

Tvoji vděční žáci
Jiří Vítovec, Lenka Špinarová a Jindřich Špinar

Vzpomínka na prof. Miloše Štejfu

Se jménem prof. Štejfy jsem se poprvé setkal při přípravě na kardiologickou atestaci v roce 1971. Vyšla tehdy jeho pravděpodobně první monografie Angina pectoris. Mám ji dodnes a je v mnoha ohledech stále platná. V 80. letech 20. století jsme byli oba členové výboru České kardiologické společnosti, měli jsme k sobě blízko nejen proto, že jsme byli oba „Brňáci", prof. Štejfa byl velmi vstřícný k mladším kolegům, nikdy se nevyvyšoval. V podobném stylu probíhala také spolupráce v redakční radě Kardiologické revue, ve které byl dlouhá léta vedoucím redaktorem. Velmi jsem uznával skutečnost, že ačkoli byl synem vysokoškolského profesora, bylo možné o něm říci s klasikem: „Je sláva otců krásný šperk pro syny, však kdo chceš ctěn být, dobuď cti si sám." Vždy budu na Miloše, na vynikajícího lékaře i člověka, moc hezky vzpomínat.

Michal Fejfuša